

ליאורה בן, הפריפטיז האחרון
הילדים לא ראו

שבת שחשתי אותה בין המילים שלהם. לכן גם כל-כך קשה לי להגיד אפילו לעצמי, אם אני גאה בתפקיד שעשיתי. זה תפקיד גדול עם הרבה מאוד אפשרויות. יש גם חוטים דקים מאוד של גומור במצב הזה, ונדמה לי שאת ההר מור דוקא לא הצלחתי להעביר.

החלום

מוסיקה

לכשני היא עושה סידרה בת 12 פרקים לטלוויזיה, קרובים קרובים. בערב היא משחקת בנפש יהודי. היא רק עובדת ונוסעת הרבה ביתה. לא עושה את תפקיד הדי-ג'יי שחקנית בשעות הפנאי. אין לה צורך בזה. אפילו לא בתיקפה. מהבית לתיאטרון וחזרה. גדלי-יה בסר, חברה לחיים והיא. עם שלושת הילדים — גינה ואמנון מעודד קוטלר ושאלו בן ה-13 מי גדליה — מהווים מישפחה כמי שיש בורגנית, שלוש ארוחות ביום, הסעת הילדים לחוגים, ככה כמו כל מישפחה. לא?

בעל ואשה שחקנים זה לא רע. זה טוב. שניהם כל הזמן ברומן גם העבודה. תיאטרון זו עבודה כל-כך אינסופית, שממילא סור חבים אותה הביתה. הם אהבים מאוד לעבוד ביחד. כשאני עור שה תפקיד לבד, גדליה לא תמיד מפרגן לי. היא אומרת ומוסיפה מיד, זה בהומור, אני מתכוונת. הם לא מתחננים כי כל אחד מהם כבר היה נשוי פעם ונישור אין נראים לה דבר חד-פעמי. סקס מיותר, מסתכלת עלי ומלי טפת את עצמה במעיל הפרוזה ואמרת בשקט בשקט, כאילו לי עצמה, אולי זה גם נגד עין הרע שאנחנו לא מתחננים.

היא לא פוחדת מהביקורת של גדליה. גם לא תמיד מקבלת אר-תה, אבל יש אנשים קרובים ש-עצם הקירבה שלהם הופכת אר-תם למבקרים חשובים. בלי קשר למה שהם אומרים. אם אני יור דעת שאח שלי נמצא באולם, אני הולכת למות. או הוא קונה כרטיס ונכנס לאולם בלי שהיא יודעת. היא גם לא אהבת לדעת שעודד קוטלר באולם. הם מוציאים אותה מהריכוז ותמיד יש לה הרגשה שבמיחד עבורם היא רעה מאוד. שייחצו כמה רעה היא יכור לה להיות.

התאומים, אמנון וגינה, הם כמי עט בני 12. שאלתי את ליאורה איך הגיבו למראה אמא אלכר-הליסטית על המסך. גינה בכלל לא רצתה לראות את הסרט. אר-לי פחדה שהיא לא תאהב את זה ואולי גם פחדה שידברו אר-תה בכיתה על זה. אמנון ראה חצי סרט, אמר, איזה דפוקה ב-ראש, והלך לישון. היא שמחה שכך היה. היה משהו אישי של ליאורה בונה, והיא קצת פחדה שהם יעשו השלכות לא נכונות.

מיכאל שלי וסירבתי. היום לא הייתי חרשבת על הצעה כזאת פעמיים. היום הקולנוע בא אצלי לפני התיאטרון.

אני שואלת אותה איך היה לעשות את דנה. איך היה לפגוש את האנשים בתהליך הגמילה? האם נוצרת מעורבות אישית עם הבעיה? האם אהבת או שנאה את דנה, או הרגישה הוזהות?

ליאורה מלטפת את סנייה ב-מעיל הפרוזה שלה ואומרת: זה לא ניראה לי תפקיד יותר קשה מאחרים. למדתי להכיר אנשים כאלה. נסעתי לפגישות של הנג-מלים ודיברתי איתם. נסעתי כמה מערכות להגנה של בן-אדם נור-וישתי איתם כל פעם כמה ש-עות, אפשר לתפוס איתם ראש. אני לא יודעת אם אני מסבירה את זה טוב. נדמה לי שהרגני-שויות שלהם יותר חשופות משל אחרים. המחיצות בינם ובין עצמם ובינם ובין אחרים נפלות מיד. מערכות ההגנה של בן-אדם נור-מלי לא עובדות אצלם. יש ביני-הם אנשים מאוד מעניינים, אבל אני לא רוצה לדבר עליהם כי זה נראה לי לא פייר.

לא פגשתי שם את דנה. אר-תה יצרתי מכל מיני דמויות ר-קצת מעצמי. לא הרגשתי הוד-הות איתם, אבל גם לא רחמים, גם לא שינאה או אהבה. קשה לדבר עליהם במונחים של אהבה-שינאה. יש בהם איזה כוח של סכנה לעצמם ולחברה. כוח ש-נמצא בתוכם ומאיים עליהם ועל אלה הקרובים להם. כדי להמי-שך לחיות בתוך החברה הם שמים על עצמם מחוייבויות ש-אי-אפשר לעמוד בהם ואז הם שר-תים כדי לרכך את אי-יכוסים ההב-טחות המחוייברות.

זה מצב שקשה להסביר אותו, רק איכשהו לחוש בו, ואני חר-

מון משאר של ברטולט ברט. הלכה לבחינה וקראה פרק א' כי ישעיהו. עם פאטוס שבחיים כבר לא היה לי.

התקבלה. רק אחרי שהתקבלה לתפקיד סיפרה להרריה על הבחי-נה. אני חושבת שהם היו גאים בלי קיבלתי מהם איזה יחס נעים כזה, חבילת שוקולד כל יום. מערב, כשחזרתי מההצגות, חיכה לי בקבוק חם במיטה. הם קיב-לו את זה בלי התרגשויות. שוקר-לד ובקבוק חם.

אחר-כך החליטה להיות עורכת-דין. היום היא מבינה שזו היתה מין התנוונות. רצתה להיות מוכ-נה אם לא יזמינו אותה שוב ל-שחק בתיאטרון. אבל הזמינו ל-תפקידים קטנים מאוד, זעקי ארץ אהובה עושה הנפלאות. בכל זאת תיאטרון. יום אחד פגשה ברחוב את אה-רון מסקין. הוא סיפר לה שבנו, אמנון, חזר מחו"ל והזמין אותה לבוא לראות את ילדי הצל. אה, איזה לילה זה היה, היא אומרת בהתרגשות ובקול רם. כל הלילה ישבה עם אמנון מסקין ודיברו על תיאטרון. עד אור-ה-בוקר ממש. ילדה מבית בורגני-בסטודיו של אמנון הכירה את עודד קוטלר. התאהבה בו התי-חתנה איתו. על עודד היא לא רר-צה לדבר. למה ליו? היא שוא-לת. הם תברים ויש להם שני ילדים משותפים, אמנון וגינה. זהו.

הברז

נפתח

ה משיכה לשחק בתפקיד סטטיסטים. לא יכולתי לו-מר מישפט אחד על הבימה שייר-אה או ישמע הגיוני. הרגשתי

ליאורה (בעלת הצמות) בילדה בן, חזיונות סימון משארר
שוקולד ובקבוק חם למיטה

כמעט 8 וליאורה צריכה לע-בור את הכביש להביטה ולהת-חיל לעבוד. פתאום היא מתחיל-לדבר קצת יותר מהר וקצת יותר בקול, כדי להספיק ולהגיד לי ש-אין לה חלומות לעשות תפקי-דים מסויימים. כל ההצלחות ש-לה היו בדברים מיקריים. אם י-לה חלום זה במוסיקה. יותר מ-הכל הייתי רוצה להיות זמרת. הייתה מוכנה לוותר על שג-שנתיים בתיאטרון כדי להתנסו-בזמרת. יהורם גאון אמר לה ש-היום זמר לא צריך קול מייודן-מה, אם יש לו משהו נוסף והי-חושבת שיש לה. כל הסרטים-ההצלחות והפירוטום לא משכיחי-ממנה שהיא בעצם יום אחד ר-צה להיות זמרת.

אבל היום היא כבר לא אוסרת-עליהם לראות דברים. את הסלק-ציה הם עושים כבר לבד. היתה-לה בעיה לשכנע אותם. בזמנו לא-לבוא ולראות אותה בסטריפטיז-האחרון.

הצצה בשעון והיא קמה. בדר-לדלת של בית-הקפה היא אומר-ת, אני חושבת שאני מתראינת גר-עה מאד. יש אנשים שיודעים ל-סור את הדימוי של עצמם כ-שהם רואים אותו. אני לא יח-עת. זה גם לא ניראה לי ח-מהמקצוע שלי. לפעמים אני ק-ראת מה שכתבו עלי ומתבייש-הייתי רוצה עכשיו קצת גר-מהעיתונאים. טוב אז תודה ו-לום. עוברת את הכביש, ועו-על הבימה, כדי לקבל קצת נ-מהקהל. דניאלה שמרי

ליאורה עם גדליה בסר
נגד עין הרע

כל הזמן לא טובה ולא מוכשרת ומתוסכלת והתחלתי להאשים את כולם. אני שואלת אותה למה לא קמה ועזבה. היא מגייסת לעור-תה את ההפך. פרצוף בת 12 שלה ואומרת בלחש: אני לא יודעת. כשנבחנו וקיבלה את התפקיד בהמייבנה היה נועד להריטה, קרה לה המהפך הפרטי שלה. כאילו איזה ברז נפתח ומשהו טוב התי-חיל לצאת ממנה. ואז באו עוד-הצגות והתחילו לבוא הסרטים. סירטו של ג'ד נאמן השימלה ו-סירטו של דני וולמן התמהוני. גורא, שנאית לעשות סרטים או. היא אומרת, הייתי פסי-כית. הרגשתי כאילו לוקחים אותי לצבא קמים בחמש וחצי בבקר. עובדים 16 שעות ביום. בלי הר-המשכיות שיש בתיאטרון. לא ידעתי מה רוצים ממני. כל העניין זרק אותי. היכיתי שייגמרו ימי-הצילום וייגמר הסיוט הזה ואני לא אשחק יותר בסרטים. דני וול-מן הציע לי אחר-כך לשחק ב-